

STILPROF, n. 5. 1) Prof på förmågan att i skrift uttrycka sina tankar. — 2) Prof på boktryckeristilar.

STILREGAL, --ål, m. 5. Se *Regal*, s. m. 2.

STILTJE, st'iltje, m. 3. (sjöt.) Stilla väder, lugn.

STILOFNING, f. 2. Öfning i handstil; äfv. öfning i konsten att i skrift uttrycka sina tankar.

STIM, st'imm, n. 5. 1) Fiskars lekande i stora skaror. — 2) Bullersam lek, stoj och oväsande, skratt, prat och upptåg af skolgossar, under skoltimmarna.

STIM, st'imm, m. 2. pl. *stimmar*. Skara af lekande fisk. Deraf Fiskstim, Sillstim, m. fl.

STIMMA, v. n. 4. 1) (om fisk) Leka i stora skaror. *Fisken s-r i vattenytan*. — 2) (om skolgossar) Leka, stoja, skratta, prata och ha upptåg för sig under skoltimmarna. — *Stimmande*, n. 4. o. *Stimning*, f. 2.

STIMMARE, m. 5. En, som stimmar.

STIMULERA, v. a. 1. (lat. *Stimulare*) Reta, egga; mana, uppsporra. — *S-nde*, part. akt. *S. medel*, retmedel.

STIND, **STINDHET**, se *Stinn*, *Stinnhet*.

STING ell. **STYNG**, n. 5. 1) Handlingen eller verkningen, då något stinges; stöt, som gifves med något uddhvast; äfv. deraf uppkommet sår. *Gifva någon ett s. af en värja*. *Få ett s. (Fig.) S. i hjertat*, djup sorg, smärta, grämlse. *Ge någon ett s. i hjertat*, djupt bedröfva honom. *Det är mig ett s. i hjertat*, jag är deröfver djupt bedröfvad. — 2) Nälens trädnig genom tyget, då man syr. *Sy ell. taga långa s.* — 3) *Håll och s.*, se *Håll*, 10. — 4) Insektslägget *Oestrus*, hvars honor lägga sina ägg på åtskilliga djur, af hvilkas vätskor larverna sedan lefva. Se *Fårstyng*, *Håststyng*. För denna och föreg. bem. brukas vanligen skriftsättet *Styng*. [Stygn.]

STINGA, v. a. 5. Imp. *Stack*; pl. *Stungo*. Sup. *Stungit*. Part. pass. *Stungen*. Se *Sticka*, I. 1. — *Stingande*, n. 4.

STINGFLUGA, f. 1. Tvåvingad insekt, lik husflugan, med stingande snabel. *Stamoxis calcitrans*.

STINGVÄRJA, f. 1. En fordorn bruklig lång, men smal värja, med spetsig udd.

STINK, st'ngk, n. 5. Fallande droppe eller droppar. — Deraf *Regnstink*.

STINKA, st'ngka, v. n. 5. Impf. *Stank*; pl. *Stunko*. Sup. *Stunkit*. 1) Betyder ursprungligen: Drifvas med fart, spritta, studsa, t. ex.: i Rimkr.: *Pyl ok byssostonar mycket stank*, flögo i stor mängd. Bibehåller sig för denna bem. ännu i några uttryck, t. ex.: *Folket stank undan för honom*, skyndade undan. *Ohyran stank omkring*, svärmade, krälade omkring. — 2) Falla i spridda, långt skilda droppar. *Vallnet ur sprutan s-ker omkring*. (Impersonelt) *Det s-ker*, spridda regndroppar falla. — 3) Lukta illa (ursprungl. i allm.: lukta starkt, sprida stark lukt). *Hans andedrägt s-ker*. *S. af brännvin*. — *S-nde*, part. pres. Illaluktande. *En s. bock*. *S. mun*, nåsa.

STINKDJUR, n. 5. Rofdjur af Skunkslägget, likt en gräfling, 16 tum långt, svart, med hvita ränder och hvit svans; i södra Amerika; öfversprutar sina förföljare med en odrägligt stinkande vätska, som innehåller i svanskörteln. Viverra Chineche.

STINKNÄSSLA, f. 1. Örtslägget *Stachys*.

STINKOLJA, f. 1. Ett slags stinkande olja, som innehåller i en pung emellan sätet och svansen hos *Stinkskunken*.

STINKPADDA, f. 1. En art padda, som, när hon oroas, sprider en högst vedervärdig stank. *Bufo Calamita*.

STINKPOTA, f. 1. Ett slags fyrverkeripjes, fylld med stinkande ämnen.

STINKSKUNK, m. 2. Ett svart, hvitrandigt, amerikanskt rofdjur af Skunkslägget, med svart svans, som, då det jagas, utgjuter en högst stinkande vätska, hvarigenom både hundar och människor afhållas ifrån att nalkas det. Viverra putorius.

STINKSPIRITUS, st'ngksp'irituss, m. sing. Ett slags spiritus med stinkande lukt, som erhålles af salmiak, blandad med kaustik kalk och vatten.

STINKSVAMP, m. 2. En hvit, giftig svamp med stinkande lukt. *Phallus impudicus*.

STINKSÅR, n. 5. Se *Rölsår*.

STINN, a. 2. (ursprungl. spänd, styf, stark) Uppblåst, utspänd. *S-a segel*. *S. af väder*. *Stint jufver*. *Vara s. af mat*. *Åta sig s.*, mycket mått. [Stind.]

STINNET, f. 3. Uppblåsthet, utspändhet. *S. af väder*, af mat. [Stindhett.]

STINT, st'nt, adv. (fam.) Med spänd blick. *Se s. på någon*. *Se någon s. i synen*. *Se s. ut*, blicka oafvändt med uppspärrade ögon.

STINT, st'nt, m. 2. (prov.) Se *Siklöja*.

STIPEL, st'ppl, m. 3. pl. *stipler*. (lat. *Stipula*) Bladlikt fjäll vid basen af ett bladskaft.

STIPENDIAT, stipänddiat, m. 3. En, som har stipendium.

STIPENDIUM, stipänddium, n. 5. pl. — *dier*. (latinskt ord; egentl. aflöning, sold) Anslaget årligt understöd för fattiga studerande, yngre konstnärer, o. s. v.

STIPULATION, ---tschón, f. 5. Bestämelse, aftal.

STIPULERA, v. a. 1. (lat. *Stipulari*) Bestämma genom kontrakt, fördrag.

STIRRA, v. n. 1. (af t. *Starr*, stel) Blicka med spända, orörliga ögon. *Gå och s. Kors*, så han s-r. *S. på någon*, något. — *S-nde*, part. pres. *S. blick*, öga. — *Stirrande*, n. 4.

STJELK, m. 2. 1) Örtstam, som bär blad och fröredning, och förgår årligen. — 2) Skaft, hvarpå frukt, blad eller blomma sitter. Kallas, för blad och blommor, Bladskaft, Blomskaft. [Stjälk.]

STJELKBLAD, n. 5. Örtblad, som är fäst på stjelen.

STJELKBORRE, m. 2. pl. — *borrar*. Örten *Marrubium vulgare* med hvita blommor, som bilda klotrunda kranar omkring stjelen.

STJELKNÖL, m. 2. En sammankrympt, tät, mer eller mindre köttig stam, som på sin yta hyser knoppar, efter hvilkas utveckling till nya plantor den vanligtvis bortdör, t. ex. på potatis.

STJELKLÖS, a. 2. Som saknar stjeln.

STJELKOMBATTANDE, a. 1. Så kallas ett örtblad, när dess bas helt och hållet omfattar stjelen.

STJELPA, v. a. 2. 1) Kasta omkull, hvälftva öfver ända, omhvälftva. *S. en vagn i diket*. *S. ett lass sand på vägen*. I samma mening säges äfv.: *S. omkull*, öfver ända *S. omkull kökskärnen att torkas*. — 2) (fig.) Störta, bringa i föderfvet. *Hjelpa andra och s. sig sjelf*. *Det s-per mer än det hjälper*, skadar mer än det gagnar. *Det hvarken s-per eller hjälper*, gör hvarken nytta eller skada. — *V. n.* 4) Hvälftvas omkull. *Vagnen s-ppte*. Man säger äfv.: *Kusken har stjelpat med vagnen*, kört omkull. *Akta er*,